

DEMOGRAFIA

Tres de cada quatre catalans són fruit de la immigració

El Centre d'Estudis Demogràfics analitza en un informe la població actual arran del seu 40è aniversari

Crònica

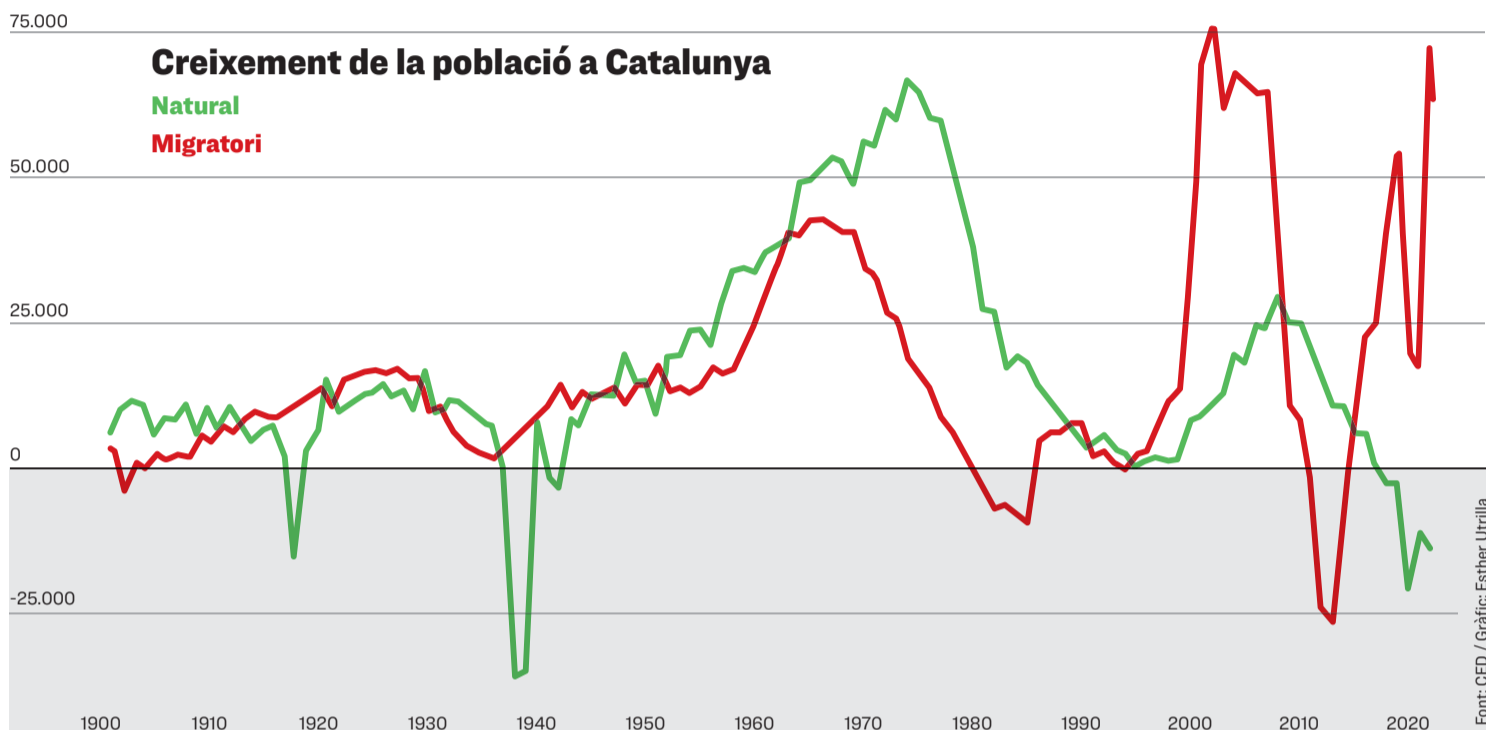
IGNASI ARAGAY
BARCELONA

La Catalunya actual no s'explica sense la immigració, tant l'espanyola del segle XX com la internacional del XXI. Tant és així, que tres de cada quatre catalans són avui fruit de la immigració. En concret, dels 8 milions d'habitants a què contra tot pronòstic ja ha arribat el país, 2,8 milions (un 36%) han nascut fora de Catalunya, sumant tants els de l'estranger (21%) com els de la resta de l'Estat (15%). Però si es considera la generació anterior, hi ha 2,3 milions de catalans més que tenen com a mínim un progenitor nascut a fora, de manera que el percentatge de catalans amb orígens immediats en la immigració puja al 65,8%. I si hi afegim els que tenen algun avi o àvia de fora, arribem al 75%: tres de cada quatre.

Són dades elaborades pel Centre d'Estudis Demogràfics (CED) presentades en un estudi sintètic arran del 40è aniversari de la seva fundació, celebrat ahir al Palau de la Generalitat en un acte en el qual van participar la directora honorària del CED, Anna Cabré; l'actual director, Albert Esteve; el rector de la UAB, Javier Lafuente, i el conseller de Recerca i Universitats, Joaquim Nadal. Entre el públic també hi havia el conseller de Drets Socials, Carles Campuzano, i l'expresident Jordi Pujol, un dels tres impulsors del CED -els altres dos, l'historiador Jordi Nadal i l'economista Antoni Serra Ramoneda.

En un moment en què el debat polític sobre la immigració torna a aflorar a Catalunya i a tot Europa amb l'auge de la ultradreta, són especialment rellevants les dades que corroboren la singularitat catalana com a "terra d'immigrants", tal com apunta el CED, que fa notar dos factors clau en aquest model: les necessitats de mà d'obra per satisfer el desenvolupament econòmic del país i la baixa natalitat, que en pocs anys ha passat d'1,5 fills per dona el 2008 a 1,2 el 2022, un creixement negatiu amb moltes mares donant a llum menys fills dels desitjats, el que tècnicament es considera com a "dèficit de fecunditat".

Precisament, en referència a la temptació demagògica en relació amb la immigració, el rector Lafuente va remarcar ahir la importància del rigor i la perspectiva científica que el CED aporta a un "debat social viciat de prejudicis i apriorismes". De fet, quan va néixer ja

L'expresident de la Generalitat Jordi Pujol i la demògrafa Anna Cabré, ahir al Palau de la Generalitat, on es van celebrar els 40 anys del Centre d'Estudis Demogràfics. MANOLO GARCÍA

ho va fer en un context de necessitat d'integració de les dues grans onades migratòries espanyoles (1910-1929 i 1950-1976), que van aportar 1,75 milions de persones. Si aleshores el repte va ser majúscul, ara no ho és menys. Segons Albert Esteve, és triple: de nou per volum (amb l'arribada d'1,5 milions de persones al segle XXI s'han assolit els 8 milions de ciutadans), per estructura d'edats (hi ha un fort envelleïment) i per orígens (les procedències són molt variades).

Procedència
El 44,8% dels nascuts a l'estranger són originaris de l'Amèrica Llatina

Quines procedències? Dels 1,7 milions de nascuts a l'estranger, el 44,8% són de l'Amèrica Llatina, un 22% europeus, un 20,8% africans i un 11,3% asiàtics. Per països, el Marroc encapçala la llista amb el 15%, seguit de Colòmbia (6,8%) i l'Argentina (5,5%). I on viuen? La gran majoria a l'àrea metropolitana de Barcelona i a la franja litoral, en especial a la capital (477.700 nascuts a l'estranger, un 29,2% del seu total), l'Hospitalet de Llobregat (87.900, un 33,1%) i Badalona (44.300, un

19,8%). De totes maneres, Albert Esteve remarca que a tot el país hi ha presència de persones vingudes de fora, amb Guissona (49,2%), Castelló d'Empúries (47,1%) i la Jonquera (44,3%) com les localitats amb un percentatge més elevat.

L'informe també inclou l'esperança de vida, una de les més altes del món al costat de països com el Japó i Corea del Sud, de 83 anys en el cas català (81 per als homes i 86 per a les dones), i el consegüent envelliment de la població: els menors de 16 anys representen el 15,5% del total, mentre que la gent gran (els de més de 65 anys) suposen el 19,3%. En demografia, les dades són crucials, i el CED, seguint l'estil d'Anna Cabré, intenta no adjectivar-les, com fa constar Albert Esteve.

La gestió política

L'adjectivació és cosa dels qui ostenten responsabilitats públiques. "La resposta als reptes que planteja el CED ateny a tot el Govern. Si no tinguéssim aquesta estructura d'estat, una estructura que a diferència d'altres no és fum, ens l'hauríem d'inventar", va dir Joaquim Nadal, nebot de l'historiador Jordi Nadal i que, per tant, coneix bé els orígens de la institució i, per exemple, la preocupació per la baixa natalitat que aleshores ja obsessionava Pujol, de qui aquest dilluns no ha pogut evitar recordar l'acudit xinès. A Pequín, durant una visita oficial, Pujol es va presentar com a "president d'un país de 6 milions". "I en quin hotel s'allotgen?", li van respondre. En tot cas, gràcies a les dues onades del segle XXI, tant en l'època de la Generalitat pujoliana com avui, "un de cada 1.000 habitants del planeta viu a Catalunya".